

[Breckmann]

at kartoffelkuren sikrer en yderligere opslutning med en forlængelse af regeringsperioden i foreløbig 4 år efter et kommende valg.

Lilli Gyldenkilde (SF):

En statsministers tale er jo ikke mindst vigtig for det, der ikke står i den, og sådan er det såmænd også i år.

En af de største udfordringer, vi overhovedet står over for, synes jeg er den alt for store kvindearbejdsløshed. Det er et problem, der stort set ikke omtales i åbningstalen – der er én sætning herom. Alle prognoser viser, at der i 1990'erne vil være tale om, at 75 pct. af alle arbejdsløse er kvinder, og når der ikke siges noget om det, må det være, fordi regeringen overhovedet ingen forslag har til at tage den udfordring op, og resultatet af det er så igen, at man stort set accepterer, at det er kvinderne, der skal betale byrden af arbejdsløsheden, ikke alene af arbejdsløsheden som sådan, men også af de forringede vilkår, der er en realitet for de arbejdsløse, efter at regeringen Schlüter er kommet til.

Hvis vi dykker lidt længere ned i denne problematik, vil vi også se, at det i stort tal er kvinder, der udgør den gruppe, der hedder de langtidsledige, og at det samtidig er mennesker, som vi sætter på en fattighjælpssats, når vi ikke tilbyder dem bedre vilkår end det, vi gør i dag.

Det vil vi selvfølgelig ikke acceptere i SF. Kvinders ret til arbejde på lige fod med mænd skal ikke anfægtes, og derfor må der gøres en særindsats for at få rettet op på disse skævheder. Det er nødvendigt, at der sættes massivt ind for at få unge kvinder til at vælge uddannelse og arbejde, der ikke pr. automatik fører til arbejdsløshed, og det betyder, at vi er nødt til at tænke os godt om og få lavet nogle kvoteringsregler på uddannelserne. Det er i øvrigt noget af det, SF har sagt i årevis.

Der tales også i dag om, at vi har flaskehalsproblemer, og det er jo paradoksalt, når vi også har så mange arbejdsløse. Dér vil jeg gerne nævne et eksempel, som egentlig er helt grotesk, sagt også i forbindelse med kvindearbejdsløsheden. Det er grotesk, synes jeg, at der ikke for længst er sat ind på at uddanne f.eks. sygeplejersker. SF har fra 1977 gentagne gange stillet forslag om, at vi skulle uddanne nogle flere sygeplejersker, fordi vi

havde brug for dem. Det lykkedes os i samarbejde med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre i marts 1982 at få lavet det, vi kalder tusindpladsaftalen, og de uddannede kommer nu ud fra uddannelsesstederne, men allerede nu kan vi se, at der mangler sygeplejersker. Det er sløseri, at der ikke allerede er lavet nye aftaler med amterne om disse uddannelser, og det er grotesk, at regeringen fører en sådan politik, at amterne ikke selv kan uddanne den arbejdskraft, som vi har brug for. De har simpelt hen ikke penge til det, og de får i øvrigt også bøder, hvis de gør noget ekstraordinært.

Det er ikke alene i den offentlige sektor, man kan finde eksempler på, at der vil blive råbt på arbejdskraft fremover, men det er også i den private sektor. Vi ved alle sammen, at vi får arbejdstidsnedsættelse. Det er et spørgsmål om, i hvilket tempo vi får det, men ingen er i tvivl om, at vi får det. Allerede den time, vi starter med, har vist problemerne.

Det er helt grotesk, når vi ser, at ungdomsårgangene også er mindre, end de har været tidligere. Arbejdstiden bliver sat ned. Hvor skal vi skaffe den veluddannede arbejdskraft fra, hvis vi ikke indser, at vi har masser af mennesker gående på arbejdsløshedsunderstøttelse, som ville kunne være til gavn ikke alene for sig selv og få et bedre liv, men også for samfundet som sådant, hvis de fik en uddannelse.

Jeg ved godt, at denne regering har åbnet lidt mere for uddannelse af arbejdsløse, end vi har set tidligere. Det er også piskende nødvendigt, og det er meget nødvendigt, at vi går videre i vores diskussioner om dette her. Jeg ved godt, det er svært for en SF'er overhovedet at påvirke, sådan som tingene ser ud, men jeg må indtrængende bede ikke mindst de Radikale om at lytte til, at vi ikke kan køre videre med den store kvindearbejdsløshed, med paradoksproblemerne, med flaskehalsproblemerne og samtidig se på, at vi har en stor arbejdsstyrke gående, som ingen uddannelse har eller i bedste fald en meget kort uddannelse, som de stort set ikke kan bruge til noget.

Jeg synes, det var på sin plads, at man i det hele taget åbnede meget bredere for, at arbejdsløse kunne få lov til at uddanne sig, mens de gik arbejdsløse. Principielt burde alle arbejdsløse kunne få uddannelsesmulig-